

de, at man fremsatte det lovforslag, der blev gennemført i Folketinget.

Hvis man skal anlægge den synsvinkel, som fru Pernille Sams nu vil lægge for dagen her i dag, hvis man havde gjort det dengang, så kunne jeg have respekt for det, men så havde der været mange konservative ministre, der måtte gå; det syntes man ikke dengang.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Før jeg vender mig til dommer Frank Poulsens redegørelse, vil jeg godt gøre nogle bemærkninger om selve anledningen til de mange bank-sager, vi har haft i de senere år, nemlig den spekulationsøkonomi, som opstod i løbet af firserne.

De fleste af de banker, som kom i vanskeligheder, gjorde det, fordi de havde været med til at finansiere de meget luftige og spekulative arrangementer. Efter sagen om Sydbanks overtagelse af Varde Bank blev der på SF's foranledning nedsat et udvalg, der skulle komme med forslag til en bedre måde at håndtere bankkrak på; jeg forstår, at udvalgets rapport kan ventes om et par uger.

Fra SF's side venter vi spændt på resultatet. Jeg kan allerede nu sige, at det er magtpåliggende for os, at de konklusioner, som vi fra politisk side vil drage på baggrund af rapporten, dels skal sikre en pænere måde at finansiere bankovertagelser på end ved hjælp af skjulte skattefradrag og dels skal have en karakter, så risikoen for bankkrak mindskes.

Efter vores mening sker det bedst ved at give bankverdenen som helhed en direkte interesse i at styrke Finanstilsynet og i hurtigere at indkredse de brodne kar i bankverdenen. Det kunne f.eks. opnås ved at lade bankerne selv betale regningen, når det går galt.

Vi skal frem for alt have et sundt erhvervsliv og et sundt bankvæsen; det er uforsvarligt med en økonomi, der bygger på spekulation.

Så vil jeg vende mig til selve den redegørelse, der er udgangspunkt for debatten. Ligesom andre ordførere vil jeg rose Frank Poulsen for at have gjort et godt stykke arbejde; der er tale om et usædvanlig grundigt og klart materiale.

At redegørelsen ikke besvarede spørgsmål, kan ikke lægges dommeren til last. Det skyldes, at Folketinget begrænsede kommissoriet i et – viste det sig – forfængeligt håb om derved at kunne få en delkonklusion i løbet af nogle få måneder.

Samtidig lagde Folketinget op til, at denne undersøgelse kun var første fase. Det bestrides

nu af nogle af de borgerlige partier, men at det var aftalen, fremgår f.eks. af den konservative ordførers indlæg under førstebehandlingen af beslutningsforslaget om at nedsætte undersøgelsesretten, hvor man netop roser opdelingen af undersøgelsen i to faser.

Det er karakteren af denne anden fase, som vi skal diskutere i dag. Efter SF's opfattelse sker det bedst i form af et særligt udvalg her i Folketinget, således som statsministeren beskrev det i sin tale.

Når jeg foretrækker denne form, er der flere årsager til det. Den vigtigste er, at der mere er tale om politisk ansvar, end der er tale om udredning af et faktisk forløb. Det politiske ansvar må Folketinget selv påtage sig at placere.

Dertil kommer, at vi har brug for en hurtig afklaring. Men vi har ikke brug for så hurtig en afklaring, at det tager karakter af en standret, som VKZ lægger op til i dag. Også en skatteminister har krav på retssikkerhed.

Det er i øvrigt karakteristisk, at sidste tirsdag forlangte de fleste af landets lederskribenter standret. Nu synes stemningen at være vendt til fordel for en ordentlig behandling. Det er vi fra SF's side godt tilfredse med.

Jeg vil nu gennemgå sagens forskellige faser og herved komme ind på de spørgsmål, der endnu er uafklarede.

Her vil jeg starte med sagen om Bikubens overtagelse af Bornholmerbanken. Det var her første gang, at det overtagende pengeinstitut fik dækket en underbalance i det nødlidende pengeinstitut ved et ulovligt fradrag. Selve dækningen af en underbalance ved overførsel af merhensættelser var sket mangfoldige gange før, men i de tidligere tilfælde havde det været lovligt, fordi der var tale om fusion. I tilfældet med Bornholmerbanken var det ikke lovligt.

Sagen om Bornholmerbanken spiller en vigtig rolle i Frank Poulsens redegørelse, fordi den blev brugt som præcedens i sagen om Himmerlandsbanken. Men Frank Poulsen konkluderer ikke endegyldigt, at der var tale om et løfte om et ulovligt fradrag – af den simple grund, at det var der ikke bedt om.

Derfor må vi for det første have slået fast, så der ikke længere kan være nogen tvivl om det, at de to sager er skattemæssigt identiske.

Dernæst skal vi have undersøgt, hvornår og hvordan den daværende skatteminister blev informeret. Ifølge hans eget udsagn blev han først informeret langt senere. Men det er vigtigt at få dette bekræftet, ligesom det er vigtigt at få un-